

Jozef De Veuster, beter bekend met zijn kloosternaam 'pater Damiaan', werd geboren in Tremelo op 3 januari 1840. Zijn ouders waren landbouwers; ze waren niet arm, maar ook niet rijk: HEEL GEWONE mensen.

Van de acht kinderen werden er vier KLOOSTERLING; August (Pamfiel) en zijn broer Jozef (Damiaan) wilden missionaris worden. Toen zijn broer ziek werd, vlak voor hij naar Hawaï zou vertrekken, nam Damiaan zijn plaats in.

Melaatsheid was in die jaren uitgegroeid tot een echte gesel voor heel Hawaï. Niemand werd blijkbaar gespaard: jongeren niet, ouderen niet, kinderen niet... De enige OPLOSSING die men had kunnen bedenken, was ze af te zonderen op een kleine landtong van het eiland Molokai. Daar leefden de melaatsen als ballingen, VER VAN hun familie en vrienden, zonder HOOP, zonder uitzicht... Er was niemand die voor hen wilde zorgen uit angst voor besmetting.

Toen pater Damiaan op Molokai arriveerde, werd hij de eerste van enkele VRIJWILLIGERS die pastoraal werk deden bij de lepralijders. Hij was eerst van plan om er maar kort te blijven, maar naarmate hij de verschrikkelijke toestand ter plaatse BETER LEERDE KENNEN, wilde hij toch permanent op Molokai blijven.

Hij werd de geestelijke vader van de zieken: hij **LUISTERDE** naar hun noden, sprak woorden van troost en bemoediging, sterkte hen in hun **GELOOF** en vertrouwen. Hij verzorgde hun wonden (hoewel de dokters hem hadden afgeraden de melaatsen aan te raken), bouwde huizen, een school, een hospitaal, twee kerken, zorgde voor ontspanning, ging voor in de liturgie, stond hen bij in hun laatste uren en begroef hun doden.

Na twaalf jaar tussen "zijn" melaatsen te hebben geleefd, werd pater Damiaan zelf melaats. Hij was nu echt ÉÉN VAN HEN. Ondanks zijn melaatsheid zette hij zich nog vier jaar in voor zijn lotgenoten. Uit zijn brieven blijkt dat Damiaan aan het eind van zijn leven, vrede en GELUK gevonden had. Op 15 april 1889, op de leeftijd van negenenveertig jaar, OVERLEED hij in de Goede Week.

